

ordentlig Maade behandle det og saa at vi i alt Fald ikke kunne komme til at forhandle med det andet Thing derom; er ogsaa enhver Overenskomst umulig. Det synes mig; at det maatte det andet Things Medlemmer ogsaa kunne indse, at vi ikke kunne naae til en Overenskomst, hvad der dog fra alle Sider paastaas er ønskeligt, naar vi ikke kunne komme til at tale sammen. Det er derfor den første Betingelse, synes mig; for at vi kunne naae ind i ordinære og rolige Forhold, at vi faae Finantslovsforlaget saa betids, at der kan finde en virkelig Behandling deraf Sted her i Thinget, og at dernæst en virkelig Forhandling mellem begge Thing kan komme i Stand. Det er alt fremhævet af den høitærede Conjeilspræsident, at de væsentligste Differentier mellem — jeg tør sige — dette Thing og det andet Thing findes paa de militære Budgetter. Det er Noget, der ligeledes saa hyppigt har været fremhævet, at jeg ikke skal forbyde mig altfor meget i Beslagelser over, at det er saaledes. Det synes mig dog, at man maatte — og jeg havde troet, at man maatte — kunne være kommen hinanden lidt nærmere end i de foregaaende Aar; thi den virkelige Dissens mellem det andet Thing og Forsvarsministrene, altsaa Krigsministeren og Marineministeren, fremkaldes jo ved de Foranstaltninger, der hovedsagelig ere foreslaede af Krigsministeren, og som gaa ud paa en stærkere Bestyknings af Søforterne, og de Foranstaltninger, som ere foreslaede af Marineministeren og som tilfigte en Udvidning af Flaaden i tidsvarende Maaal, ikke saaledes, at den høitærede Minister i høiere Grad ved nærværende Forslag vil forøge Flaadens søgaaende Skibe eller Krigsskibene, men kun saaledes, at han vil forbedre efter Gode det, som vi have, saa det kan maale sig med, hvad andre Lande have. Naar man har Søforter — og det have vi jo havt saa langt tilbage, som vi kunne minde — og naar der er bevilget Penge til deres Opførelse ogsaa af Rigsdagen efter Grundlovens Indførelse i 1849, er det mig vanskeligt at forstaa, at man saa ikke ogsaa vil udstyre og bestyffe dem paa den Maade og i det Hele taget indrette dem saaledes, at de kunne virke fuldestgjørende, saa at vi kunne naae gennem disse Forter, hvad vi ønske, nemlig saavidt muligt at beskytte Kjøbenhavn mod Bombardement fra Sø siden. At det imidlertid ikke fuldt ud kan naaes ved de Forter, vi nu have, erkjender man jo fra alle Sider, og det er derfor ogsaa foreslaet et Forslag til Opførelsen af et nyt Fort, det saakaldte Middelgrundsfort, men Forslaget hviler i det andet Thing. Men selv

uden dette Middelgrundsfort synes der mig ikke at kunne være Tvivl om, at de Forslag, som dels her ligge for og dels have ligget for paa Finantslovsforlaget, maatte kunne finde Tilslutning hos Alle, som ikke ønske at udsætte Kjøbenhavn for Ødelæggelse ved et Bombardement af et enkelt Pantserstib fra Sø siden. Man sige nu om Landbefæstningen, hvad man vil — jeg har i Øieblikket ikke Noget at tale om i den Retning — men jeg troede dog, at Alle være enige om, at naar man har Forterne, skal man ogsaa sørge for, at de kunne fikre Kjøbenhavn efter Gode mod Bombardement fra Sø siden. Men det kan ikke ske, naar man ikke vil fyldestgjøre i det Mindste de Krav, som her ere satte, og skaffe Krigsministeren de Midler, som ere foreslaede. Jeg antager, at Andre bedre end jeg kan begrunde dette, men i og for sig synes det mig, at man ikke behøver at være Andet end en jævn Lægmand for at kunne se, at hvad der fremfor Alt maa ønskes er, at Kjøbenhavn ikke ved et enkelt Skibs Bombardement skal blive ødelagt, og Landet derved tvunget til en ydmygende Fred, eller om ikke til en Fred saa til at finde sig i Hødsomhelst. Fjenden vil forlange. Det forekommer mig saa meget naturliger, som der er talt saa stærkt om økonomiske Reforme og økonomiske Krav. Men naar man har saa store pefuniære Interesser og saa store Værdier samlede her i Kjøbenhavn, naar al vor Be og Vel, saa at sige, beror paa, at disse Værdier, baade aandelige og materielle, kunne konserveres, synes jeg, at det ser underligt ud, at man ikke vil bevilge nogle Millioner for at værne om disse Værdier, medens man derimod forlanger, at der skal øses Penge ud til andre Formaal og til Anskaffelse af andet Materiel, som altsaa ogsaa vil kunne ødelægges ved et enkelt Bombardement. Til disse Forsvarsforanstaltninger forekommer det mig derfor ganske ubegribeligt, at man vil negte Midler, og jeg synes ikke, at man behøver at kaldes militærstift anlagt, fordi man holder paa, at vi med de smaa Midler, der staa til vor Raadighed, skulle værne om det, som vi nu have. Det andet Punkt, som er blevet draget stærkt frem i det andet Thing, og som jeg derfor ogsaa finder Anledning til at røre lidt ved, er, at man vil gjøre store økonomiske Reforme; det er, siger man, Oppositionens Plan, at skabe store økonomiske Reforme, der kunne fremme Landets Vel, medens de, som slutte sig til Regjeringen, kun ville militærstift Opgeve, de ville kun Befæstningen, de ville, at Alt skal gaa til Fæstninger og Kanoner. Jeg synes, at det er noget med Urette, at man er fremkommen med disse Be-